

Ljubljana se je stresla...

»Še sreča, da je to samo vaja,« je vzdihnila starejša tovarišica, ko je opazovala reševalce z nosili, ki so hiteli k »podrti« hiši.

Res je, najlepše bi bilo, ko bi vedno tekali z nosili le za vajo. Toda če bi šlo zares, bi morali vedeti, kaj storiti. Kaj storiti najprej, kaj zatem — in kdo naj bi vse to storil. To so na videz nepomembna vprašanja, ki pa postanejo vprašanja življenja in smrti, kadar gre zares. Takrat ni časa za ugibanje, improvizacijo ali »uskaljevanje stališč«. Zato tudi organiziramo vaje in nasploh preizkuse naše pripravljenosti. Ne zato, da se bomo v letnih poročilih trkali po prsih ter s papirji dokazovali naše sposobnosti. Papir prenese vse. Tudi napihnjene številke, tudi litre in litre laka, s katerim prekrijemo resnico. Toda resnični potres, vojna ali drugačne izredne situacije so najbolj kruto sodišče za kakršnokoli nerealno olepševanje. To so morali v nekaterih jugoslovanskih mestih žal že spoznati, saj se je marsikje izkazalo, da organiziranost le ni bila takšna, kot so jo, recimo, do pravega potresa prikazovali.

Vaja, ki ne odkrije niti ene vrzeli, pomanjkljivosti, ne more biti dobra vaja. Udobneje je odkriti bele lise v miru oziroma normalnem stanju kot takrat, ko se trese in poka. In uspešnost preizkusa pripravljenosti prav gotovo lahko ocenjujemo predvsem po tem, koliko nam je pomagal to našo pripravljenost oziroma organiziranost izboljšati.

Če upoštevamo to merilo, potem je vaja Golovec 83 zanesljivo uspela. Upajmo, da bomo to uspešnost lahko tudi preverili: na naslednji vaji — ne ob pravem potresu...

